WESTERN INTERBELIC

COMOARA PIEILOR ROŞII

DE ALBERT BONNEAU

Mare roman de aventuri pentru tineret

ALBERT BONNEAU

COMOARA PIEILOR ROŞII

Nr. 4
DRAMA DIN MAREA IRLANDEI

V.1.0

Editura EXCELSIOR

CAPITOLUL I
ÎN DRUMUL PACHEBOTULUI

Pachebotul era deci lângă cei patru naufragiaţi.

— Imposibil să nu ne vadă! strigă Antonin.

— Da! Da! horcăi Luc Badoit, care nu mai putea şi care fără ajutorul centurii de salvare, ar fi trebuit să fie ţinut la suprafaţă, de cei trei tovarăşi ai lui.

Cât priveşte pilotul şi mecanicul, obişnuiţi cu ideea morţii prin naufragiu, şi în plus mai în vârstă decât cei doi tineri, nu aveau acelaşi optimism încăpăţânat ca al lui Antonin Roscos.

Ei nu mai credeau că în zgomotul mării, al vântului şi al ploii, care începuse să cadă, cineva ar fi putut deosebi de pe înaltul punţii sau al pasarelelor, cele patru epave omeneşti măturate de furtună.

Totuşi, ascultară de rugămintea lui Antonin, care striga:

— Mii de bombe! Ţipaţi, ţipaţi tare, agitaţi braţele! Trebuie să fim auziţi, trebuie!…

Teribilă iluzie! Să crezi că s-ar putea auzi cele patru sărmane strigăte în mijlocul zgomotelor multiple şi asurzitoare ale vaporului care naviga în plină furtună! Nu, nimeni nu îi putea auzi!

Dar Antonin Roscos avea totuşi dreptate, căci dacă vocea lor nu răsună departe cele patru epave fură totuşi văzute.

Şi de cine?

Vaporul eră chiar acela care plecase din Liverpool cu destinaţia Quebec, şi indiferent în faţa furtunii, graţie volumului său uriaş, îşi continua drumul liniştit. Nu era nimic extraordinar că naufragiaţii se aflau tocmai în drumul pachebotului. Dimpotrivă, era logic şi normal, deoarece după ultima sa pană de motor, 17-B fusese îndreptat spre nord, în aşa fel încât să se încrucişeze pe drumul maritim pe care pachebotul trebuia neapărat să-l urmeze pentru a ieşi din marea Irlandei.

Cred că aţi înţeles că Jean-Paul Leonec şi Victor Raquet, cu barcă lor 19-C pe care nu o oprise nici o pană, sosiră la timp în portul Liverpool, cu câteva ore înainte de plecarea vaporului.

Chiar din Brest, Jean-Paul reţinuse telegrafic, o cabină cu două paturi.

Aşa că nu trebui decât să se prezinte pe pachebot cu tovarăşul

său Victor pentru ca imediat un *steward*, să-i conducă imediat la cabina lor.

Ea era de clasa a doua, dar foarte bine aşezată şi foarte confortabil amenajată.

Cele două paturi se aflau faţă în faţă, separate de o parte prin uşa de intrare, iar de cealaltă prin masa de toaletă. Două cufere cu sertare se aflau deasupra paturilor.

Bagajele lui Jean-Paul şi ale lui Victor, se aflau într-o valiză şi într-un mic geamantan.

Ele fură repede aranjate în sertare. Apoi cu şepcile înfundate bine pe cap, cu mâinile înmănuşate în buzunarul pardesiului, cei doi tineri, foarte satisfăcuţi se suiră pe punte.

— Însfârşit, iată-ne şi aici! zise Totor cu un suspin de uşurare *Sapristi!* Mi-a fost şi mie teamă să nu avem o pană, cum a avut 17-B. Adevărul, este că Antonin şi Luc au toate şansele să piardă vaporul.

— Într-adevăr, zise Jean Paul, pana i-a reţinut pe camarazii noştri, mai mult decât aşi fi crezut. Credeam, că ne vor ajunge mărind puţin viteza, ceea ce în urma urmei era foarte posibil, deoarece, noi care eram în avans, nu am accelerat deloc, iuţeala lui 19-C. Dar, nu ne-au ajuns, şi îmi pare bine că am câştigat noi cursa, dar totuşi nu aşi vrea ca să li se întâmple vreo nenorocire acestui bun Antonin şi simpaticului Luc Badoit. Dacă pana lor e grava, vor fi ajutaţi sper, de mecanicul şi pilotul nostru.

— Şi eu sper, răspunse Totor grav.

Dar mecanicul parizian nu putea să-şi ascundă bucuria de a fi pe bordul pachebotului cu Jean-Paul în timp ce Antonin şi Luc se mai găseau poate în pană de motor.

De altfel şi el se gândea sincer că, dacă 17-B, avea o avarie mai gravă, va fi ajutat la timp de 19-C.

Căci într-adevăr, debarcând la unul din cheiurile Liverpoolului, Jean Paul ordonase pilotului şi mecanicului să nu rămână în port, ci să se întoarcă în larg, pentru a căuta pe 17-B fie pentru a-i da ajutor, dacă mai era în pană, sau pentru a-l scoate şi intra cu el în Liverpool.

În modul acesta, tânărul breton făcuse o primă aplicaţie a regulilor frăţeşti, chiar afectuoase, pe care cele două echipe rivale le aveau mereu, una faţă de alta.

Dar odată această datorie împlinită, Jean Paul şi Victor cu spiritul lor sportiv care trebuia să fie în mod logic acelaşi în tot timpul meciului, se bucurau foarte mult că rivalii lor vor pierde plecarea vaporului.

După cum ştiţi, Antonin şi Luc pierdură această plecare.

Şi când pachebotul, care se numea Eduard al VII-a, începu să se mişte pentru a ieşi din port, Luc Badoit şi Antonin Roscos nu sosiseră încă.

— Asta e, zise Totor, nu mai avem rivali, soarta e decisă.

Chiar şi Paul Leonec nu-şi putu ascunde bucuria.

— Acuma, numai printr-o minune, rivalii noştri ar mai putea ajunge în munţii Stâncoşi odată cu noi. Numai printr-un miracol, am zis!

Ori iată că acest miracol se produse şi chiar Jean Paul fu acela care îl cauză.

Când Eduard al VII-lea părăsi rada portului, intră imediat în furtună.

Jean-Paul şi Victor nu vrură să piardă din spectacolul minunat pe care-l prezenta navigaţia în condiţiile actuale.

În timp ce toţi pasagerii se retraseră în cabinele lor, cei doi tineri rămaseră pe pasarelă.

Rezemaţi de balustradă, admirară spectacolul mării înfuriate, ale cărei văluri uriaşe, bătute de ploaie, erau luminate ciudat, de razele de lumină de pe vapor.

Dar în scurt timp lumina zilei îşi făcu apariţia. Spectacolul continua să fie măreţ, cu lumina difuză a soarelui, mascat de o perdea groasă de nori.

Ori Jean-Paul urmărind din ochi mersul unui val, a cărui creastă era curios dantelată de spuma mării, tresări brusc.

Valul trecu, şi în golul care-l separa de valul următor, el văzu…

Ceea ce văzu, îl făcu să nu ezite nici o clipă.

Ţipă în gura mare.

— Luc şi Antonin!

Apucându-l pe Victor de braţ îl trase într-o goană până pe pasarela ofiţerilor de cart.

Nici nu mai încercă să-şi dea seama dacă ofiţerul care se afla acolo, era, sau nu era căpitanul vaporului.

— Căpitane, căpitane, nişte naufragiaţi! Acolo! La bord!

— *Aoh! Wery well!* mormăi unul din subofiţeri, şi imediat, cu acea fraternitate omenească care din fericire domneşte pe mare, ordonă ca vaporul să se oprească şi o barcă să fie lăsată pe mare.

— Căpitane! Căpitane! exclamă Jean Paul servindu-se de data aceasta de limba engleză pe care o cunoştea foarte bine, vă cer insistent ca tovarăşul meu şi cu mine să căpătăm permisiunea ca să plecăm cu barca de ajutor; doi dintre naufragiaţi sunt tovarăşii

noştri. Trebuiam să călătorim împreună până la Quebec… Aşa că vă rugăm!…

Cei doi ofiţeri schimbară o privire, apoi unul din ei aprobă din cap şi murmură:

— *All right!*

Jean Paul şi Victor nu mai aşteptară mai mult.

Se precipitară de pe punte şi pe una din scări, alergară până în spatele vaporului, unde o barcă de salvare, se pregătea să înfrunte marea.

Cum contra-maistrul însărcinat cu această manevră se opuse la cererea celor doi tineri, Jean-Paul pronunţă repede în engleză:

— Permisiune specială a căpitanului! Naufragiaţii care trebuiesc salvaţi sunt prietenii mei, şi îi cunosc,

O jumătate de ceas mai târziu, într-o cabină cu patru paturi, care se afla lângă cea ocupată de Jean Paul şi Victor, cei patru naufragiaţi îşi reveniră în fire, unul după altul.

Când fură scoşi din apă, erau aproape leşinaţi şi inconştienţi.

Dar căldura cabinei, o fricţiune puternică şi un întăritor îi readuse imediat în simţiri; Luc şi Antonin rămaseră amândoi uimiţi când deschizând ochii, văzură în faţă lor pe Jean-Paul Leonec şi pe Victor Raquet.

Dar imediat Antonin, cu acea spontaneitate particulară, pronunţă vesel.

— Mii de bombe, era foarte natural ca să ne salvaţi, odată ce ne aflam în calea vaporului!… Dar în orice caz aţi venit la timp şi vă suntem sinceri recunoscători. Sper că vă suntem sinceri recunoscători. Sper că revanşa se va ivi cât de curând şi că voi doi veţi fi într-o situaţie asemănătoare ca să putem şi noi să vă salvăm viaţa.

Jean Paul izbucni în râs în timp ce Victor exclamă:

— Ei drace! Dar ai şi tu câteodată nişte dorinţe! Ba dimpotrivă doresc ca să nu poţi niciodată să-ţi iei revanşa şi ca viaţa noastră să nu se afle în primejdie ca să nu trebuie să fim salvaţi de tine.

— Nu-i nimic, zise Luc, mai bine să ne îmbrăţişăm.

Şi cu lacrimile în ochi, de emoţie, cei patru tineri se îmbrăţişară cu o dragoste frăţească.

— Foarte frumos, băieţi, foarte frumos, zise o voce aspră.

Toţi se întoarseră şi văzură stând în picioare, lângă paturile lor, pe care le părăsiseră, pe mecanicul Laurent Tramel şi pilotul Patrick Bon, scăpaţi şi ei din naufragiul lui 17-B.

Urmă de o parte şi de alta strângeri de mână, şi cuvinte de părere de rău pentru pierderea automobilului de curse.

Se luă de altfel imediat decizia ca să se trimeată o telegramă Societăţii Nautice, căruia nu trebuiau să-i plătească nici o despăgubire, deoarece toate cazurile de naufragiu, erau prevăzute printr-o asigurare, după cum le explică Laurent Tramel.

Deci, cei patru tineri şi cei doi oameni nu mai trebuiau să se preocupe de trecut şi aveau toată libertatea să se gândească la viitor.

CAPITOLUL II
IDEEA LUI JEAN PAUL

Călătoria până în Quebec se efectuă fără nici un incident.

Fiind singurii francezi de pe bord, tinerii noştri, mecanicul şi pilotul, nu se amestecară în viaţa celorlalţi pasageri.

Ei se mulţumiră să vorbească între ei şi să contemple spectacolul monstru al oceanului.

Laurent Tramel se aranjă pentru a face cunoştinţă cu mecanicul şef al lui Eduard al VII-lea şi graţie acestei prietenii, tinerii călători se instruită într-un mod foarte interesant.

Cum această călătorie, nu este ultima, vom lăsa pentru altădată descrierea transatlanticului.

Ceea ce vă interesează acuma, e să ştiţi, ce vor face tinerii noştri aventurieri, odată ajunşi la Quebec.

Înainte de toate, trebuie să vă reamintesc o conversaţie foarte interesantă, care avu loc pe vapor, chiar în seara când acesta pătrundea în apele golfului Saint-Laurent.

Era după cină.

Cei doi cercetaşi şi cei doi „civili” erau singuri. Cuvântul civil fusese dat în glumă de Antonin Roscos lui Victor Raquet şi Paul Leonec în contrast cu „cercetaş” care în ochii tânărului marsiliez, căpăta o formă militară. Într-o zi, el le spuse dând din umeri: „Noi, suntem cercetaşi; voi, ce sunteţi? Drace! Nişte civili!” Aşa dar cei doi cercetaşi şi cei doi civili, cu mecanicul şi pilotul erau adunaţi într-un mic fumoar-bibliotecă, care era, oarecum salonul lor particular.

Tramel şi Bon fumau o ţigară în timp ce, cei patru tineri discutau între ei.

Dar iată că deodată Jean Paul încetă să ia parte la discuţie şi începu să-i privească gânditor pe mecanic şi pe pilot.

În scurt timp Victor, Luc şi Antonin, urmăriră şi ei privirea lui Jean Paul, care de altfel prin caracterul său, exercita asupra lor un fel de supremaţie morală, aşa că întoarseră cu toţi capul spre mecanic şi pilot. Aceştia îşi dădură seama de atenţia ciudată cu cane erau priviţi, Laureat Tramel, aruncând într-o scrumieră capătul ţigării sale, exclamă:

— Ei bine! Domnilor aventurieri, puteţi să-mi spuneţi şi mie ce dracu am pe faţă, de vă uitaţi toţi ţintă la mine?…

Jean Paul, fu acela care îi răspunse:

— Nu ai nimic pe obraz, dar în capul meu s-a năzărit ceva nou.

— Şi ce dracu ţi-sa năzărit? întrebă Antonin

— După câte ştiu, continuă Jean Paul, dragul meu Tramel şi Bon, v-aţi decis să vă întoarceţi în Franţa şi în consecinţă să ne părăsiţi la Quebec… Această decizie vă este dictată de o dorinţă irezistibilă sau de o necesitate absolută ca să vă întoarceţi în patrie?

Tramel şi Bon schimbară o privire şi primul răspunse:

— Pe cuvântul meu, nu! Bon este văduv şi fără copii; eu sunt celibatar; în afară de câteva rude foarte îndepărtate nu avem familie. Am avut de gând să ne întoarcem în Franţa cum e şi natural, dat fiind situaţia noastră în compania nautică.

— Dar în fine, reluă Jean Paul, sunteţi liberi, complect singuri? V-ar place să părăsiţi Societatea Nautică?

— Desigur că da, exclamă Patrick Bon, pilotul; nu avem angajament şi dacă părăsim slujba ni se va plăti leafa pe zilele lucrate şi cu asta, basta.

— Ei bine! reluă Leonec cu o voce gravă. În cazul acesta iată ce vă propun: Nu vă întoarceţi în Franţa, cel puţin acum. La Quebec, veţi scrie o scrisoare Societăţii, prin care vă înaintaţi demisia şi veţi deveni colaboratorii noştri. Vă veţi fixa voi singuri salariul şi ne veţi însoţi în meciul în care suntem angajaţi. Odată expediţia terminată vă veţi reîntoarce în Franţa cu noi dacă vreţi vrea, sau după cum cred, vă veţi face o situaţie în America.

Propunerea era într-adevăr neaşteptată pentru toţi.

Ea produse o surpriză mare, în special mecanicului şi pilotului care fură tentaţi de propunere.

Totuşi fără a aştepta răspunsul, Antonin şi sări cu gura.

— Mii de bombe! Idei a este bună, dar sper, dragă Jeane, că nu-i vei acapara pentru tine singur, pe amândoi?

Jean Paul zâmbi şi îi răspunse:

— M-am gândit şi la lucrul acesta, aşa că ideea mea este următoarea, bine înţeles dacă Tramel şi Bon sunt de acord; unul va merge cu voi şi celălalt ne va însoţi pe noi,

— Foarte bine, zise Luc, foarte bine, dar cum vom face alegerea?

— Nu există decât un singur mijloc, tragerea la sorţi: două nume într-o pălărie; şi decidem ca primul nume care va ieşi să fie atribuit echipei tale. Bineînţeles acela care va rămâne în pălărie, va fi pentru noi.

Toate acestea erau atât de simplu şi de ingenios încât, cei doi

oameni nu putură să se abţină de a nu zâmbi.

Era de altfel rândul lor ca să vorbească.

Pilotul şi mecanicul se consultară din ochi şi Bon murmură:

— Da, găsesc ideea bună şi o accept!

— Eu, de asemenea, zise Laurent Tramel.

Şi amândoi, întorcându-se spre băieţi pronunţară hotărâţi:

— Acceptăm!

— Bravo! exclamă Luc.

— Straşnic! striga Victor, bătând din palme. Cât priveşte detaliile, le vom discuta mai târziu.

— Ba chiar acum, răspunseră aceştia.

— Cu plăcere, răspunseră băieţii în cor.

Într-o clipă, Roscos rupse din carnetul său o foaie pe care o împărţi în două. Pe prima bucată de hârtie el scrise: Laurent Tramel. Pe a doua: Patrick Bon. Împături cele două bucăţi de hârtie în patru, le aruncă în pălăria sa de cercetaş, le amestecă bine şi apoi o prezentă lui Victor Raquet, zicându-i:

— Ei bine! Tu care eşti cel mai tânăr dintre noi, vei decide soarta!…

Eroul nostru îşi băgă mâna în pălărie, apucă o hârtie, o ridică în aer, o desfăcu şi citi:

— Patrick Bon!

Apoi strigă, vesel:

— Odată, de două ori, de trei ori!… Adjudecat… Domnul Patrick Bon, pilot, face parte definitiv din echipa numărul doi, compusă din Antonin Roscos şi Luc Badoit.

Imediat, foarte emoţionat, bravul pilot întinse mâinile lui Antonin şi lui Luc.

Cât priveşte Laurent Tramei, care rămase echipei numărul unu, făcu acelaşi gest faţă de Jean Paul şi de Victor Raquet.

*

* *

În modul acesta cele două echipe se compuneau acuma din trei persoane fiecare, şi soarta le fusese amabilă, căci simpatia marinarului Patrick Bon se îndreptase spre Antonin Roscos şi în consecinţă şi pentru Luc Badoit, în timp ce mecanicul Laurent Tramel, înclina spre ceilalţi doi. Astfel compuse, cele două echipe rivale aveau acum o şansă în plus ca să lupte victorioase împotriva primejdiilor care nu vor lipsi să se ivească în cursul formidabilei lor aventuri.

Laurent Tramel era un bărbat de vreo 36 de ani, voinic, muşchiulos, cu părul negru şi originar din Laume. Era renumit

printre prietenii săi pentru forţa lui muşchiulară. Cât priveşte Patrick Bon, contrasta în mod izbitor cu prietenul său. Era un normand îndesat, dar cu toată talia lui mică, era de o forţă herculeană! Pe faţa lui luminoasă doi ochi albaştri sclipeau ştrengăreşte. Era un marinar priceput şi un pilot de prima clasă.

Cei doi „cercetaşi” şi cei doi „civili” puteau să se bucure, fiecare în parte, de achiziţia făcută şi de preţioşii colaboratori pe care îi căpătaseră pentru continuarea expediţiei lor aventuroase.

CAPITOLUL III
CURIOZITĂŢILE VAGOANELOR PULLMAN

La fel ca şi traversarea, sosirea la Quebec, fu foarte banală. Cele două echipe nu-şi pierdură vremea de geaba. Totuşi sacrificară o zi pentru a vizita oraşul.

Quebec este un oraş al Dominionului Canadian, capitala Canadei de jos, sau mai bine zis, chiar a provinciei Quebec. El se află aşezat pe malul fluviului Saint-Laurent. Oraşul numără şaptezeci de mii de locuitori; el se împarte în două; oraşul vechi este aşezat la nord de Saint-Laurent, pe un platou care domină fluviul. Casele, vechile castele şi fortăreţele etajate în amfiteatru oferă un spectacol dintre cele mai curioase şi din cele mai pitoreşti din lume. Oraşul nou s-a ridicat chiar pe malul fluviului; cuprinde numeroase case de comerţ, hoteluri şi fabrici.

Nu trebuie de uitat că Quebec a fost fondat la începutul secolului şaptesprezece, de exploratorul francez Champlain. În secolul optsprezece, englezii cuceresc oraşul de la francezi, într-o împrejurare nenorocită pentru ei, deoarece Franţa, nu susţinu îndeajuns pe apărătorii posesiunii sale de peste Atlantic. În anul 1690, guvernatorul francez Fontenay, apără eroic şi victorios oraşul Quebec împotriva generalului englez Phillips; dar în 1759, englezii recuceriră oraşul pe care francezii îl pierdură pentru totdeauna.

Cum acest oraş este cheia întregii Canade, deveni colonie engleză, apoi Dominion, de la cuvântul englez „domination” care într-o măsură înseamnă şi „colonie” – bucurându-se de o anumită independenţă şi de o considerabilă autonomie.

Cei şase francezi, vizitară câteva curiozităţi din oraşul vechi, salutară monumentul generalului Montcalm, în faţa căruia meditară câteva minute cu pălăria scoasă.

În fine se aranjară ca să plece chiar în noaptea aceia spre munţii Stâncoşi. Trebuiau pentru aceasta, să traverseze aproape toată Canada, de la est la vest. Mijlocul cel mai practic pentru timpurile acelea era un tren semi-direct al lui Canadian Pacific Railway. Acest tren trebuia să-i ducă până la Calzary, oraş situat chiar la picioarele primelor lanţuri de munţi.

— Dragii mei – zise Jean-Paul, în timp ce erau adunaţi cu toţi într-o cameră a hotelului, la care traseră – nu ne va sluji la nimic dacă vom intra în rivalitate de pe acum. Adevărata luptă între noi, nu va începe decât la picioarele munţilor Stâncoşi.

— Ai dreptate, aprobară cu toţi în cor.

— La Calzary, reluă Jean Paul, ne vom despărţi. Fiecare din noi, va beneficia de propria sa echipă, de calităţile sale fizice şi de vederile sale proprii asupra metodelor de urmat în expediţia care va începe în munţii Stâncoşi canadieni, unde o parte din familia Celestin Lion este ţinută prizonieră de un trib sălbatec, şi unde se află ascunsă şi marea comoară a Pieilor Roşii. Deci, în concluzie: până la Calzary, vom călători împreună în tren; iar la Calzary ne vom separa în două echipe definitiv rivale, şi ne vom organiza nestingheriţi expediţiile respective. Sunteţi cu toţii de acord?

— Da! Da! Da!

În urma acestei consfătuiri, cei şase francezi plecară chiar în acea noapte cu un tren al lui Canadian Pacific Railway.

Cu toate că hoinăriseră prin toată, lumea, Laurent Tramel şi Patrick Bon, nu veniseră niciodată prin America de Nord; tot aşa şi cei patru băieţi, astfel că habar nu aveau despre căile ferate americane, care diferă enorm de cele europene.

— Mii de bombe! exclamă Antonim De mult doream să călătoresc într-un mare tren american; acest popor are reputaţia de a fi practic şi confortul lor în voiaj, nu a fost întrecut de nimeni. Vom vedea dacă această reputaţie este bine meritată.

— Se pare, zise Luc Badoit, că nu există decât o singură clasă pentru călători şi nu de întâia, de a doua, şi de a treia, ca în Franţa.

Conduşi de un interpret, cu toate că vorbeau destul de bine engleza, cei şase francezi se aflară în curând instalaţi într-un vagon-pullman, adică într-un vagon de lux, unde de altfel nu rămaseră în el, cât timp trenul stătea în gară. Din contră, se plimbară din vagon în vagon, începând cu furgonul din urmă şi terminând cu tenderul locomotivei. Toate vagoanele, foarte lungi, erau cu coridoare; se putea astfel circula de la un capăt la celălalt al trenului; banchetele, acoperite cu piele roşie, foarte confortabile. Spătarele banchetelor erau mobile, aşa că se puteau muta după voinţă în sensul mersului. Un alt sistem de vagon, numit „vagon-special” realiza idealul confortului pentru călătoria în timpul zilei; se plătea bineînţeles un supliment. Acestea erau compartimente foarte luxoase; cu covoare groase

şi cuprindeau douăzeci şi patru de fotolii confortabile, aşezate pe două rânduri. Apoi veneau vagoanele pullman propriu zise, car e aveau fiecare vreo douăzeci de locuri.

Fiecare călător are bancheta lui în timpul zilei şi patul său în timpul nopţii. În timpul zilei, patul superior se încadrează în peretele bombat ai vagonului şi devine complect invizibil. Patul inferior este compus din două banchete care îşi fac faţa. Lângă aceste dormitoare publice care sunt adevăratele pullmane şi care nu sunt prea scumpe există câteva compartimente particulare pentru două, patru sau şase persoane, dar care sunt foarte scumpe.

— Mii de bombe! zise Antonin. Nu prea îmi plac aceste dormitoare ambulante unde se sforăie împreună.

— Totuşi, zise Jean Paul, după câte am auzit, americanii sunt foarte mândri da vagoanele lor.

— Nu pot înţelege mândria lor, zise Victor; vagoanele noastre-paturi din Franţa sunt de zece ori mai confortabile şi mai igienice, decât aceste trenuri.

Eroii noştri, constatară cu mirare, că tot personalul de serviciu din acel tren, era compus numai din negri.

Pe la orele nouă seara, paturile sunt pregătite de negrul de serviciu, în fiecare compartiment. El agaţă de o vergea o perdea care se închide în interior prin nişte butoniere şi care cade din plafon până în podea; fiecare perdea izolează pe cei care dorm. Vine însă momentul dezbrăcării. Teribilă problemă; căci spaţiul care separă patul inferior de patul superior este atât de îngust încât e imposibil ca să te aşezi pe patul de jos; aşa că trebuie să începi să te dezbraci în culoarul comun şi să termini restul culcat pe pat.

— Mii de bombe! exclamă Antonin. Iată un exerciţiu care ne va face să ne desfăşurăm calităţile noastre de gimnastici; ce supleţe, ce ingeniozitate ne va trebui!

— Într-adevăr! zise Luc râzând. E un lucru pe care cred că nici americanii nu-i găsesc practic!

— Hm! zise Laurent Tramel, reputaţia americanilor este mult deasupra realităţii, după cum o puteţi constata la fiecare pas!

Ceea ce îi mira mai mult pe cei 6 francezi era faptul că femeile, care călătoreau în pullmane, se aflau în aceiaşi situaţie, adică trebuiau să înceapă dezbrăcatul tot în culoare.

— Niciodată, zise Jean-Paul, franţuzoaicele nu ar consimţi la această exhibiție publică; ar prefera să doarmă îmbrăcate.

— Da – zise Patrick Ban, grav – încă un elogiu ăl femeii

franceze.

În fine, fiecare pat, cu toate că nu era prea larg putea fi ocupat de două persoane. Negrul venea şi pleca într-una, aranja perdelele şi stingea lumina.

Din spatele perdelelor veneau vagi murmure: unii fluierau cântece înainte de a adormi; se auzeau râsete înfundate, sforăituri şi în scurt timp în tot vagonul nu se mai auzea decât un zgomot uniform, acel al sforăitului comun al celor care dormeau.

Cei şase francezi, care erau foarte obosiţi de traversarea oceanului, nu întârziară să adoarmă şi ei, cu toată situaţia bizară pe care le-o produse prezenţa atâtor persoane pe jumătate dezbrăcate. Obişnuiţi să se trezească devreme, toţi aventurierii noştri se deşteptară la orele şase dimineaţa. După ce îşi făcură toaleta, de dimineaţa se duseră să dejuneze în vagonul-restaurant. Masa din pullman, care este servită dimineaţa, e foarte copioasă; e formată din două feluri foarte delicioase: unul e grapfruitul şi celălalt e buchwheat-cake. Grapfruitul e un fel de portocală enormă, puţin amăruie, cu coaja gălbuie, care se taie în două, se toarnă zahăr pudră peste ea şi se mănâncă cu linguriţa.

— Mii de bombe! exclamă Antonin. E delicioasă, e o gustare minunată.

— Ai dreptate, recunoscură toţi.

Cât priveşte buchwheat-cake, sunt un fel de clătite făcută din făină, pe care bucătarii negrii o prepară excelent. Se servesc fierbinţi şi rumenite. Se acoperă cu unt proaspăt şi apoi se moaie în sirop, în felul acesta se formează un fel de clătită cu sirop care este foarte suculentă.

Începând însă de la orele opt dimineaţa atmosfera în vagoanele de dormit devenea insuportabilă din cauza voiajorilor care mâncau acolo. Coşurile cu merinde păreau inepuizabile; totul era aranjat cu o grijă meticuloasă; se observa că femeile prevăzuseră totul. Călătorii mâncau încontinuu până pe la orele nouă. Dar cum trebuiau să şi bea, negri le serveau ceşti mari cu cafea, care era băutura lor cea mai obişnuită. În fiecare compartiment se afla şi un filtru cu apă mereu proaspăt; dar numai un singur pahar de care se serveşte toată lumea.

— Lucrul acesta mă dezgustă! Ori ce s-ar zice tot suntem mai igienici în Franţa, decât americanii de aici.

— Da, mii de bombe! râse Antonin. Americanii care se laudă, atât de mult cu igiena ar fi bine să-şi aplice aici teoriile lor! Tot bătându-şi joc de vechile obiceiuri ale bătrânei Europe, în

realitate, au păstrat câteva obiceiuri încă sălbatece.

Francezii fură foarte miraţi şi de egalitatea care domnea între călătorii din tren; angajaţii căilor ferate nu erau consideraţi ca fiind servitorii publicului, cum se întâmplă în Europa. Dimineaţa, în trenuri, ei sunt primii care ocupă lavabourile şi celor care sunt mai nerăbdători, le răspund foarte calmi:

— Când voi termina, îţi va veni şi ţie rândul!

Controlorii vin şi se aşază în fotoliu lângă voiajori, ca şi cum ar fi şi ei călători, cu mâinile în buzunar şi cu picioarele încrucişate.

Tinerii noştri aventurieri remarcară cum angajaţii stăteau jos, nepăsători, în timp ce călătorii şedeau în picioare.

— Desigur – zise Jean-Paul Leonec, pare avea un dezvoltat spirit de observaţie – nu putem pretinde aici, aceiaşi bunăvoinţă, din partea conducătorilor, ca la noi.

— Aveţi dreptate, zise Laurent Tramel. De altfel toate persoanele pe care le vedeţi sunt egale, au primit aceiaşi educaţie, câştigă mai mult sau mai puţin, ceea ce nu-i de ajuns pentru ca să se creeze între ei o diferenţă ca în ţara noastră; America este o ţară prea nouă pentru ca să se poată compara obiceiurile ei, cu cele din Europa. Aici, totul se formează, căci, altfel cum te gândeşti că s-ar putea stabili o ierarhie între asemenea indivizi? Bogăţia americană ieste asemănătoare unei roţi imense, animată de o mişcare perpetuă; acela care se află astăzi în creştet, poate fi mâine zdrobit de formidabila ei greutate. Controlorul trenului, va fi poate peste doi ani milionar, într-un oraş oarecare, în timp ce bogătaşul din San Francisco, ruinat în urma unor speculaţii nenorocite, îşi va reface, averea, ocupându-se de o meserie. Din cauza aceasta nu se poate şi nici nu va exista o diferenţă de clasă între aceşti indivizi. De altfel, toţi sunt egali, o simt, o ştiu şi simt, în general, prin forţa şi energia caracterului. Bogaţii ştiu că mâine pot deveni săraci, iar săracii speră că vor fi în curând milionari; iată de ce voiajorii şi călătorii fraternizează atât de mult între ei.

Între timp, pasagerii, cu ochii încă somnoroşi, apărură mai primitivi şi mai brutali. Cu privirea dură, cu bărbia pronunţată, maxilarele puternice, se condensau în aceste expresii, semnele caracteristice ale rasei americane, care sunt semnele forţei, ale energiei şi ale luptei. Bineînţeles, în timpul acestor lungi călătorii se formau mai multe cercuri, unde se juca poker, se discuta. Lucrul gel mai distractiv, care mai alunga puţin monotonia unui asemenea voiaj, erau mesele, servite de negri. Îmbrăcaţi cu veste albe şi pantaloni negri, cu o floare cochetă la butonieră, se

învârteau în jurul meselor, cu eternul lor surâs pe buze, care lăsa să se zărească dinţii lor strălucitori.

Concepţia politeţii americane în vagoanele-restaurant e foarte ciudată, şi eroii noştri fură foarte uimiţi. E absolut interzis ca să stai cu pălăria în cap, în timpul mesei. Controlorul trenului povesti celor şase francezi, că într-o zi, între Noul Orleans şi un alt oraş, un voiajor nu fu servit, pentru că rămase cu pălăria pe cap: Degeaba explică el, că este răcit, controlorul rămase neînduplecat.

— Mii de bombe! zise Antonia. Totuşi eu găsesc aceste obiceiuri insuportabile.

Ceea ce era însă într-adevăr practic, era faptul că nu trebuiai să te îngrijeşti de bagaje. Incinte de oprirea trenului, un angajat al Companiei de transporturi, trecea prin compartiment, îţi lua tichetul de bagaje, îţi dădea o adeverinţă, îţi lua adresa şi câteva ore mai târziu, primeai bagajele acasă; nu există vamă nici la intrarea în statele care compun America şi nici la districtele care compun Canada. Acest sistem permitea voiajorilor să coboare din tren cu mâinile goale, nu pierdeau nici un minut şi economiseau cheltuielile de transport. Toţi voiajorii, îndată ce au ieşit din gară sar în tramvaiele electrice care îi transportă la sute de kilometri, cu cea mai mare viteză.

Acestea fură observaţiile pitoreşti pe care le făcură cei şase francezi în prima parte a călătoriei de la Quebec la Calgary.

CAPITOLUL IV
CE VEDEA ATONIN ROSCOS?

Ajunseră în modul acesta la Winnipeg, unde trenul se opri mai mult timp, permiţând astfel celor şase francezi să se plimbe puţin prin oraş.

Ei se plimbară foarte liniştiţi, fără să bănuiască teribila aventură care-i aşteaptă în vagonul lor. Ar fi vrut să viziteze oraşul mai amănunţit, dar orarul trenului nu le permise. Cei doi cercetaşi şi cei doi „civili” în curiozitatea lor, ar fi pierdut trenul, dacă Laurent Tramel, care avea grijă de toate, nu le-ar fi atras atenţia. Imediat, săriră într-un tramvai care trecea în direcţia gării, ajunseră la tren, cu un minut înainte de a se pune în mers.

De data aceasta, trenul fusese împărţit în două; o parte, care era compusă din vagoane de lux şi un singur vagon-restaurant, în care se aflau eroii noştri. Iar restul din vagoane obişnuite. Sosind ora mesei, se îndreptară spre vagonul-restaurant unde observară că se aflã foarte puţine persoane.

Într-adevăr, cele mai multe dintre mese, nu erau puse. Numai cea a francezilor era pusă mai cu atenţie.

În acest vagon, trecură printr-o aventură extraordinară.

Antonin Roscos, era aşezat la masă în aşa fel încât vedea într-o oglindă, reflectându-se tot coridorul vagonului-restaurant şi în fund, o parte din mica cabină unde un servitor, depunea mâncărurile şi băuturile înainte de a fi duse la mese. Un chelner trecea din masă în masă, notând pe o listă comenzile comesenilor, Antonin privea fără să vrea gesturile servitorului, un metis indian, care pregătea diverse lucruri în acest oficiu; tot privind, îl asculta pe Luc Badoit, care dădea explicaţii curioase, dintr-o carte, pe care o cumpărase la Quebec, o carte franceză care se numea „De la New York la Noul Orleans”. Relaţiile pe câre le dădea Luc erau foarte interesante, deoarece tratau despre obiceiurile americanilor în călătorii.

Senzaţia iuţelii, îi urmărea pe călători, de-a lungul întregii călătorii. Chiar în acel tren, agitaţia lor era intensă. În el, „Trenul secolului douăzeci”, se putea telefona în orice oraş fără a părăsi compartimentul, în acest tren, găseai orice: restaurant, paturi, lavabouri, o bibliotecă, o frizerie, un birou de scris, etc. La toate staţiile, numeroşi băieţi în uniforme de serviciu ale companiei,

traversau trenul strigând „telegrame” şi primeau depeşele pe care călătorii voiau să le trimeată. Un altul striga numele destinatarilor, adresaţi în gară.

Intrând în staţiile principale, locomotivele fluierau într-una, precauţie utilă, de oarece prin multe locuri, trenul traversa şosele, lângă care se aflau numeroase linii de tramvai.

Luc Badoit, continua să dea explicaţii, deodată Antonin îi puse mâna pe braţ şi îi şopti:

— Atenţiune! Am observat ceva curios. Faceţi-vă că nu ştiţi nimica!

Liniştit, Luc Badoit închise cartea şi o puse lângă el, în timp ce ceilalţi continuară să mănânce liniştiţi.

Ce văzuse oare Antonin?

Acesta nu dădu nici o explicaţie; nici prietenii lui, nu-i cerură lămuriri, căci cunoşteau pe tânărul marsiliez, şi ştiau că atunci, când observa pe cineva, ochiul său ager nu scăpa nimic. De altfel, obrazul lui Antonin era foarte grav şi trăda chiar oarecare nelinişte.

Ce se întâmplase oare?

Deodată Antonin pronunţă încet, dar foarte clar, următoarele:

— Mii de bombe! Să mă fi înşelat oare? Să fie oare posibil? Mu! Nu! Nu sunt destul de sigur pentru ca să avertizez pe toţi! În orice caz, fiecare pentru el. Oamenii de aici ne-au arătat că le suntem perfect indiferenţi. Ei de asemenea ne sunt indiferenţi: aşa că fiecare să se descurce cum poate!

Jean Paul Leonec, Victor Raquet, Luc Badoit, Laurent Tramel şi Patrick Bon rămaseră uimiţi auzind aceste cuvinte din partea lui Antonin. Ce însemnau toate acestea?

Îl întrebară din ochi, dar nu îndrăzniră să pună nici o întrebare prietenului lor; după o clipă de tăcere, Antonin se aplecă spre ei şi le şopti:

— Nu beţi nimic, din ce ni se serveşte!

Acest avertisment era atât de extraordinar, încât prietenii lui Antonin, râmaseră mai întâi stupefiaţi; apoi, cunoscând bine pe Antonin, îşi ziseră în sinea lor, că Antonin nu le-ar fi dat acest sfat curios, dacă nu ar fi avut motive serioase.

Pentru a-i arăta că au înţeles acest sfat, făcură cu toţii un semn aprobator din cap.

De abia atunci obrazul lui Antonin se însenină, şi începând să râdă, cercetaşul nostru, strigă:

— Mii de bombe! Am foame de lup! Daţi-mi ceva să mănânc!

Felul cum pronunţ se, arăta însă neliniştea sa, deoarece nici

nu atinse mâncarea din faţă.
Prietenii lui erau din ce în ce mai neliniştiţi; iar curiozitatea lor fu şi mai mare, când în sticlele pe care le aduse chelnerul nu observară nimic suspect. Când acesta, îi părăsi, pentru i se duce la altă masă, Antonin pronunţ. Din nou avertismentul precedent:
— Lăsaţi pe mine!... Şi în special, nu beţi nimic!
Şi masa continuă mai departe. Cei şase francezi nu mai schimbară între ei, decât cuvinte banale, în legătură cu masa, sau cu proiectele lor. Ei observară, că toţi comesenii, fără nici o bănuială, băuseră vinul şi apa servită la mese. Desigur, Antonim era singurul care văzuse, ce văzuse, şi care îi determină pe ei să nu bea nimic. Jean Leonec, nu se mai putu însă abţine, şi cum în acel moment, nu se afla nici un chelner lângă masa lor, întrebă:
— Pentru numele lui Dumnezeu! Ce-ai văzut?
Antonin nu răspunse, decât printr-un gest, un gest bine cunoscut care consta în următoarea mişcare:
Ridică indexul de la mâna dreaptă şi îl apăsă succesiv pe cele două pleoape, ceea ce însemna:
— Tăcere! Ochii mei văd totul.
Deci, în timpul mesei, cu toate că le fu sete, nu băură nimic. Totuşi, paharele lor se goleau regulat, ori de câte ori, Antonin le umplea. Cercetaşul marsiliez, profitând de momentele, când servitorii şi în special metisul indian îi întorceau spatele, arunca conţinutul paharelor într-o frapieră de metal, umplută cu gheaţă, şi care se afla într-un colţ al mesei. Prin acest truc, Antonin, făcu să creadă, pe metisul suspect, că el şi tovarăşii lui, sorbiră băutura servită la masa lor.
Prietenii se grăbiră să termine masa, pentru a afla, ce văzuse Antonin. Aşa că imediat după desert, refuzând cafeaua şi lichiorurile, se ridicară şi, foarte liniştiţi, se retraseră în vagonul amatorilor de peisaje. Acest vagon special era compus din două părţi: una, amenajată cu geamuri mari şi cu fotolii imense, mobile pe axul lor; cealaltă în plin aer, era formată dintr-o platformă, înconjurată de o balustradă, pe care se aflau de asemenea fotolii.
La acea oră, cum toţi comesenii mai rămaseră la mese pentru a li se servi cafele şi lichiorurile, cei şase francezi erau siguri vor rămâne oarecare vreme singuri, pe platformă, încât cele ce ar fi vorbit să nu fie auzite de alţii. Pe de altă parte, cum această platformă era separată de restul vagonului printr-un perete de sticlă, prietenii noştri, aveau tot timpul să schimbe conversaţia în cazul când cineva ar fi venit lângă ei.

CAPITOLUL V
DESTĂINUIREA MISTERULUI

— Ei bine! zise Jean Paul, ne spui acuma ce-ai văzut?…

— Da, da, zise Totor, explică-ne!…

— Desigur, că o să vă explic! Rezemaţi-vă de balustradă; vom vorbi în timp ce ne vom face că privim peisajul; în modul acesta, cuvintele noastre vor fi duse de vânt.

Cei doi „civili”, Luc Badoit, cercetaşul, pilotul şi mecanicul se adunară lângă Antonim. Fu o conversaţi rapidă, dar emoţionantă.

— Mii de bombe! zise Antonin. Nici nu bănuiţi ceea ce am văzut, şi nici nu o să vie să credeţi!…

— Nu, pe cuvântul meu, habar n-am! răspunse Jean-Paul.

— Nici eu, zise Luc.

— Ei bine! E foarte simplu, zise Antonin. Ascultaţi-mă! În timp ce aşteptam ca să ne aducă băuturile, într-o oglindă care se afla în faţa mea, urmăream maşinal mişcările şi gesturile metisului indian care era însărcinat să distribuiască chelnerului sticlele cu vin şi apă, cerute de clienţi. Această distribuţie se făcea pe o masă, care se afla în oficiul care separa vagonului-restaurant de bucătărie. Uşa acestui oficiu era deschisă, şi un joc de oglinzi providenţial îmi permise să observ pe metis, cu toate că acesta era invizibil în ochii tuturor comesenilor. Ori, iată ceea ce am văzut: că de câte ori metisul apuca o cană sau o sticlă pentru a o trece chelnerului, se grăbea cu o dexteritate extraordinară să destupe sticlele şi imediat după aceia vărsă în ele conţinutul unui mic tub de sticlă, pe care-l scotea din buzunarul hainei sale. Probabil că în haina sa, avea o provizie întreagă, căci nu ezita nici o secundă; la fiecare sticlă şi la fiecare cană, vărsa la repezeală, conţinutul tubului misterios. Lucrul acesta îl făcea cu o viteză fantastică, şi am trebuit să privesc de mai multe ori pentru a mă convinge, de ceea ce vedeam. Ducându-se şi venind încontinuu, chelnerul nu apărea în faţa oficiului, decât pentru a lua sticlele. Între aceste du-te-vino, metisul făcea operaţiile sale misterioase, cu agilitatea unui prestidigitator. Dar după cum ştiţi, eu mă ocup de trucurile acestea şi că ochii mei, obişnuiţi cu aceste mişcări, ştiu să-şi dea seama de gesturile cele mai repezi ale mâinilor. Ceea ce eu vedeam perfect, voi, dacă aţi fi observat scena din oglindă, în locul meu, nu aţi fi remarcat nimic suspect;

chiar eu, dacă gestul metisului, nu s-ar fi repetat de mai multe ori, nu aşi fi putut să observ bine. Dar repetarea continuă a aceleaşi mişcări, exercitată cu toate sticlele, repetiţie care reprezenta, după cât am numărat eu, douăzeci şi două de tuburi, mi-a dat putinţa să observ totul şi să mă conving.

— Dar la urma urmei, zise Jean Paul, enigma nu e lămurită.

— Dar ce conţineau tuburile de sticlă, întrebă Victor Raquet?

— Iată, mii de bombe! zise Antonim. Lucrul acesta m-am întrebat şi eu. În orice caz, v-am împiedicat să beţi, deoarece dacă conţinutul tuburilor, conţine un narcotic, să nu cădem victime.

— Un narcotic? zise Luc. În ce scop?

— În orice caz, zise Patrick Bon, nu vom întârzia ca să ştim. Eu nu cred ca să fie otravă. Dacă ar fi otravă şi dacă toţi călătorii care au mâncat astăzi în vagonul restaurant vor fi apucaţi de dureri stomacale şi vor cădea în comă, faptul acesta va produce o anchetă imediată, arestarea tuturor angajaţilor din tren, şi un scandal enorm pe care metisul nu ar fi vrut să-l cauzeze; cred că mai curând a fost un narcotic.

— Şi eu cred, la fel, zise Antonin. În orice caz nu vom întârzia ca să aflăm adevărul. Nu avem altceva de făcut, decât să fim atenţi; dacă va veni momentul când intervenţia noastră va putea evita acţiunea pe care metisul o pregăteşte, vom fi gata ca să ne amestecăm în această afacere.

— Ah! exclamă Jean-Paul. Dragul meu Antonin, tu eşti întotdeauna atent la toate. La tine, ideile se nasc şi se înlănţuiesc unele cu altele cu o spontaneitate şi o logică admirabilă. Observi ceva, şi imediat, tragi consecinţele şi acţionezi în aşa fel încât aceste consecinţe să nu fie periculoase…

— Bine! Bine! zise Antonin. Destul cu laudele, dragă Jean Paul; dacă ai fi fost aşezat în locul meu, poate că atenţia ţi-ar fi fost şi ţie atrasă, de cele văzute de mine…

— În orice caz, zise Laurent Tramel, o nouă enigmă ni se pune: ce conţineau tuburile şi ce se va întâmpla?

— Da, zise Jean Paul, poate că ideile noastre, sunt cam exagerate şi e vorba numai de introducerea unuia dintre acele produse igienice pe care le întrebuinţează americanii, sub pretextul că distrug microbii…

La cuvintele acestea, toţi începură să râdă, şi cum în acel moment, observară că doi călători care fumau, se pregăteau să ia aer pe platformă, pronunţară împreună, acelaşi cuvânt:

— *Motus!…*

Fascicola cincea din „Comoara Pieilor Roşii” care va apare săptămâna viitoare se va numi:

Tragedia din Expresul Canadian-Pacific.

CUPRINS

CAPITOLUL I ÎN DRUMUL PACHEBOTULUI....................................3

CAPITOLUL II IDEEA LUI JEAN PAUL...8

CAPITOLUL III CURIOZITĂŢILE VAGOANELOR PULLMAN..............12

CAPITOLUL IV CE VEDEA ATONIN ROSCOS?................................18

CAPITOLUL V DESTĂINUIREA MISTERULUI..................................22

CUPRINS...25

Colecția romanelor de aventuri

„AS DE PICA"

va lansa o nouă lucrare a celebrului romancier Edgar Rice Bouroughs, autorul aventurilor lui TARZAN:

„DIAVOLUL SANGEROS"

Epopeia măreață a luptelor dintre Indieni, descendenții ultimului trib de bedoncoși.

Dragostea lui Ghoz-Dijiji pentru o fică a Fețelor-palide.

O poveste duioasă, pasionantă, ce te captivează până la sfârșit

„DIAVOLUL SANGEROS"

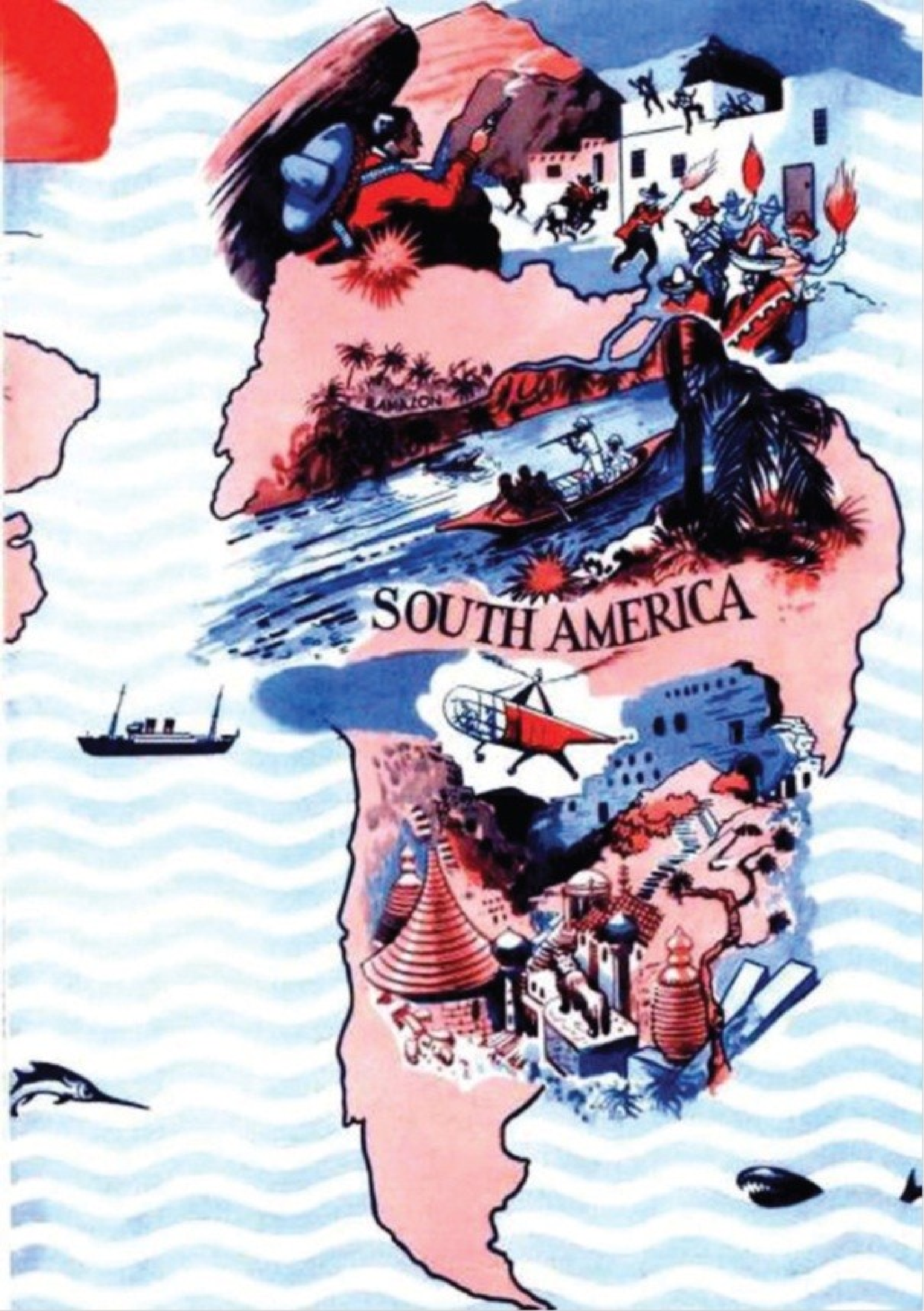
va reedita succesul lui „Tarzan".

„Diavolul Sângeros" a fost chiar transpus pe ecran și a rulat la cinematograful „Trianon" sub titlul „Geronimo".

La chioșcuri:

NOROCUL SPÂNZURATULUI
de George Hawkins

și „PERICOLUL ROȘU"
de Sam Davis Fox

SOUTH AMERICA